

прокопахъ обиколень тунелъ,
стигнаха задушенитѣ копачи и
ги измъкнаха на чистъ въздухъ.
Всичкитѣ до единъ бѣха живи.

Петърчо стоеше до баща си,
милваше го по челото и съл-
зитѣ му течаха.

— Кой ни спаси? — попита

черниятъ рудничаръ своя синъ.

— Една голѣма черна птица,

— отвърна зададено детето.

А нѣкъде далечъ, като пи-
съкъ на изгубено въ нощта
пиле, се обаждаше виликденска
селска камбана.

А. Каралийчевъ

ЦВѢТНИЦА

Край тихитѣ, цвѣтни градини —
вредъ, дето Синъ Божий ще мине —

тълпѣ се народътъ, притиска:
да види Учителътъ иска.

Но ето, че Той се задава:
смущение вредомъ настава

и врѣвата бързо замира. —
По пѣтя Му дрехи простиратъ.

Той иде възседналъ ослица,
народътъ осѣня съ дѣсница.

Очитѣ Му кротки, лжчисти,
печални, красиви и чисти,

разтварятъ душитѣ и стоплятъ —
изчезватъ въ тѣхъ скърби и вопли.

И всички се втурватъ, ликуватъ,
политѣ Му съ трепетъ цѣлуватъ.

Децата пристѣпватъ съ букети,
застилатъ Му пѣтя съсъ цвѣте.

Финикови вѣйчици вѣятъ.

— Осанна, възторжено пѣятъ.

— Осанна на Сина Давидовъ
въвѣ име Господне Той иде!

Ст. Цанкова-Стоянова